

சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்

அகலங்கள்

கல்வி அமைச்சு
அனுமதிப்பத்திரம்

புத்தகத்தின் பெயர் : சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்
நூலாசிரியர் : அகள்ளங்கள்

அனுமதிப்பத்திரம் : EPAB/02/19001

1952 பெப்ரவரி மாதம் 29ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இலங்கை அரசின் வர்த்தமானி அறிவித்தலில் பிரசுரமான உதவி நன்கொடை பெறும் சுய இரட்டை மொழி மற்றும் ஆங்கிலம் பாடசாலை தொடர்பான பிரமானக் குறிப்பின் 19/ஏ வாசகத்தின் கீழ் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகத்தினால் பாடசாலை நூலகப் புத்தகமாக அனுமதிக்கிறேன்.

விஜித வெலகெதர
செயலாளர்
கல்வி நூல் வெளியீட்டு ஆலோசனை சபை

2017 செப்டெம்பர் மாதம் 20

கல்வி அமைச்சு "இசுருபாயா" பத்திரமூலல்

அனுமதிப்பத்திரம் செல்லுபடியாகும் திகதி 2022.09.19

சிறுவர்

சிந்தனைக் கதைகள்

அகலாங்கன்

இலக்கியத் தொழில்நுட்பம்

முன்னுரை

இந்நூலிலுள்ள கதைகள் எனது கற்பனையில் உதித்தவை அல்ல. எழுத்து வடிவத்திற்கு மட்டுமே நான் சொந்தக்காரன்.

வாசிக்கக்கூடிய சிறுவர்கள் தாங்களே இக்கதைகளை வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். வாசிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு, தெரிந்தவர்கள் வாசித்து தம் மொழி நடையில் கதையைச் சொல்லலாம்.

கேட்கும் சிறுவர்கள் கதையைக் கிரகித்துக் கொள்வார்கள். பின் தங்கள் மொழி நடையில் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வார்கள்.

கதை சொல்லல் என்ற நிகழ்ச்சித் தேவைக்கு இக்கதைகள் பெரிதும் பயன்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

கிரகித்தல் ஆற்றல், நினைவில் வைத்திருக்கும் ஆற்றல், வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் ஆகிய மூன்று ஆற்றல்களும் கதை சொல்லல் மூலம் விருத்தியாகும்.

கதை சொல்லல், கதை கேட்டல் என்பவை எமது நெடுங்கால வழக்கம்.

இக்கதைகள் சிறுவர்களுக்குப் பிடிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இம் முயற்சியில் இறங்கினேன்.

சிறுவர்களுக்கு மட்டுமின்றி பெரியவர்களுக்கும் இக்கதைகள் பல உண்மைகளைத் தத்துவங்களைப் புலப்படுத்தும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

வாசித்துப் பயனடைக.

90, திருநாவற்குளம்
வவுனியா.

அகலாங்கன்

சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்
ஆசிரியர்: அகலாங்கன் (நா.தர்மராஜா)

© 2017 திருமதி பூ.தர்மராஜா

இலக்கியன் வெளியீடு

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பே. 0112 364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	2
தமிழ் வாழ்த்து	4
1. புத்தி சொல்லும் அழகு	5
2. நாயும் நரியும்	9
3. நரியும் எருமையும்	14
4. பூனையும் எலியும்	20
5. புலியும் கரடியும்	27
6. நான் விட்டாலும் அதுவிடாது	31
7. உடையவன் முயன்றால்....	35
8. பேராசை பெரு நட்டம்	39
9. நல்ல பாடம்	43
10. வளர்வதற்கு வழி	46
11. செல்லும் செல்லாது செட்டியாருக்குத் தெரியும்	49
12. பேராசை	52
13. அடிமைகளின் அடிமை	55
14. முடிவெடுக்கும் திறன்	60

தமிழ் வாழ்த்து

இசைத்திட இனிதாகும் எங்கள் பெருமை - தமிழ்
 இன்பமோ சொல்லினிலே சொல்லல் அருமை
 திசைதோறும் எங்கள்மொழி செய்யும் புதுமை - இது
 தேவர்க்கும் கடவுளர்க்கும் என்றும் இனிமை. (இசைத்)

பக்தியின் மொழி தமிழாம்
 பரவசந் தரும் புதிராம்
 நித்தியம் வளம் பெருகும்
 நிகரிலா மொழி தமிழாம்.

கம்பனும் வள்ளு வரும்
 கவிஇளங் கோவுந் தந்த
 செம்மை மிகு கவிதை
 சிந்தை தனை நிறைக்கும். (இசைத்)

ஒளவையின் அறி வுரைகள்
 அருண கிரிப் புகழ்கள்
 செவ்வை மிகு தமிழில்
 சேக்கிழார் தரும் கவிகள்

முவர் தமிழ் அமுதும்
 முடி மன்னர் ஆதரவும்
 தேவர் களும் பருகும்
 திருவா சகப் பொலிவும் (இசைத்)

நல்லூர் நா வலரும்
 நல்ல விபு லாநந்தரும்
 பல்லோர் புகழ்ந் தேத்தும்
 பாரதி வள்ள லாரும்

குமர குரு பரரும்
 குரு தாயு மானவரும்
 உமறுப் புல வரொடு
 உயர் வீர மாமுனிவர். (இசைத்)

1. புத்தி சொல்லும் அழகு

இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதற்கு நாள் குறித்தார்கள்.

நாட்டு மக்கள் யாவரும் செய்தியறிந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

நாட்டை அலங்காரம் செய்தார்கள்.

கூனி என்று அழைக்கப்பட்ட மந்தரைக்கு மட்டும் இராமன் முடிசூடுவது பிடிக்கவில்லை.

கைகேயியின் வேலைக்காரியாக (தாதி) இருந்தவள் கூனி.

கைகேயி தசரதனைத் திருமணஞ் செய்து அயோத்தி நகருக்கு வரும்போது கேகய நாட்டிலிருந்து கைகேயியோடு கூட வந்தவள் இவள்.

கைகேயியை வளர்த்த வளர்ப்புத்தாய் (செவிலித்தாய்) என்றும், கைகேயியின் தோழி என்றும் இவளைப் பற்றிப் பலவாறாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

கைகேயியின் மேல் மிகுந்த அன்பும் உரிமையும் கொண்டவளாக இருந்தாள் கூனி.

அவளது உடம்பிலே மூன்று இடங்கள் கோணலாக இருந்ததால் கூனி என்பது அவளின் காரணப் பெயராயிற்று.

அவளது உடல் மட்டுமல்ல உள்ளமும் கோணலானது என்கிறார் கம்பர்.

கைகேயியின் மகன் பரதன்தான் முடிசூடி அரசாள வேண்டும்.

அதற்குத் தடையாக இருக்கும் இராமன் பதின்நான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினாள்.

கைகேயியிடம் சென்று வற்புறுத்தினாள்.

கைகேயி இராமன் மேல் அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தாள்.

இராமனைக், கைகேயி தான் வளர்த்தாள் என்று கம்பன் கூறுகிறான்.

தன் மகன் பரதனைவிட, தன் கணவனான தசரதனின் மூத்த மனைவி யாகிய கோசலையின் மைந்தன் இராமனிடத்திலே தான் பெரிதும் அன்பு வைத்திருந்தாள் கைகேயி.

இருப்பினும் கொடுமனக் கூனியின் போதனையைக் கேட்டு மனம் மாறினாள் கைகேயி.

கூனியின் ஆலோசனைப்படி தன்னை அலங்கோலமாக்கி தரையில் படுத்துக் கிடந்து தசரதனிடம் பிடிவாதம் பிடித்து அழுது புரண்டு அரற்றி தன் காரியத்தை நிறைவேற்ற முயன்றாள்.

சம்பராசரனோடு தசரதன் யுத்தஞ் செய்யச் சென்ற போது கைகேயி தேரோட்டிச் சென்றாள்.

அந்த யுத்தத்திலே இரண்டு தடவைகள் தசரதனது உயிரைக் காப்பாற்றினாள்.

யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்ற தசரதன் கைகேயியிடம் விரும்பிய இரண்டைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினான்.

அவளுக்கு அப்போது ஒரு குறையும் இருந்திருக்கவில்லை.

அதனால் எதையும் பெற மறுத்தாள்.

“உனக்கு எப்பொழுது தேவைப்படுகிறதோ அப்பொழுது கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

“இதை வரமாகத் தந்தேன்” என்றார் தசரதர். இதனை நினைவூட்டி

“பரதன் நாடாள் வேண்டும், இராமன் பதின்நான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ வேண்டும்” என்று இருவரங்களைக் கேட்டுப் பிடிவாதம் பிடித்து அந்த வரங்களைப் பெற்றாள்.

இராமன் காட்டிற்குச் செல்லச் சம்மதித்தான்.

தந்தையின் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும், சிறிய தாயாகிய கைகேயியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதிலும், தம்பியாகிய பரதனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதிலும் இராமன் மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

காட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானான்.

தனது அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய தமையன் இராமனுக்கு முடிகூட்டு நடக்கவில்லை என்பதனால் இலக்குவனுக்குக் கடுங் கோபம் உண்டானது.

தந்தை தசரதனையும் கைகேயியையும் வெறுத்தான். பழித்தான்.

வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு சந்தியிலே நின்று கொண்டு வீராவேசமாகக் கோபத்தோடு ஏசிக் கொண்டு நின்றான்.

“எதிர்ப்பவர்களைக் கொல்வேன். என் அண்ணன் இராமனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பேன்” என்றெல்லாம் சத்தமிட்டான்.

அவனை யாராலும் அடக்க முடியவில்லை.

அவனது கோபம் எல்லை கடந்தது.

அதனைக் கேள்விப்பட்ட இராமன் ஓடோடி வந்தான்.

இலக்குவனுக்குப் புத்தி சொல்லிப் பார்த்தான்.

இலக்குவன் சாந்தமடையவில்லை.

பல நியாயங்களையும், அறிவுரைகளையும் சொல்லிப் பார்த்தான்.

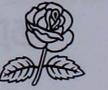
இலக்குவனின் கோபம் தணியவில்லை.

இறுதியாக இராமன் சொன்னான்:

“நான் என் தந்தையின் மேலும், சிறிய தாய் கைகேயி மேலும் அன்பு வைத்திருக்கிறேன். மதிப்பு வைத்திருக்கிறேன். அதனால் அவர்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவது எனது கடமை. அதனால், மகிழ்ச்சியாகக் காட்டுக்குச் செல்லப் போகிறேன்.

நீ என் மேல் அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருப்பது உண்மையானால், என் விருப்பத்தை நிறைவேற்று. கோபத்தை விட்டு விட்டு அரண்மனைக்குச் செல்.”

இலக்குவன் மறுவார்த்தை பேசாமல் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கி அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

2. நாயும் நரியும்

காட்டிலே இருந்த நரி ஒன்று உணவு தேடி நாட்டுக்குள் வந்தது.

மக்கள் குடியிருப்புப் பகுதி அது.

அங்கே நாய் ஒன்றைக் கண்டது.

நாய் மொழு மொழு என்று கொழுத்திருந்தது.

தான் பசியில் வாடி வதங்கி மெலிந்து இருப்பதை நினைத்துக் கவலையடைந்தது.

இந்த நாய்க்கு எப்படி இவ்வளவு உணவு கிடைத்தது என்று யோசித்தது.

அதற்குள் அந்த நரியைக் கண்ட நாய் குரைத்துக் கொண்டு நரியை நோக்கி ஓடி வந்தது.

நாயின் தோற்றத்தையும், ஓடி வந்த வேகத்தையும், அதன் ஆவேசத்தையும் பார்த்து நரி மிகவும் பயந்தது.

இருப்பினும் ஓடித் தப்ப முடியாது என நினைத்துத் தைரியமாக நின்றது.

தன் அருகில் தன்னைக் கடிக்க வந்த நாயைப் பார்த்து,

“நண்பா! நில். நான் உன்னிடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். என்னைக் கடித்துத் துன்புறுத்துவது முறையல்ல...”

என்று நரி தர்மம் உரைத்தது.

நாய் குரைத்துக் கொண்டு கடிப்பதற்காக நெருங்கி வந்தது.

“நண்பா! நில். என்னைக் கடிக்காதே. நான் பசியிலே வாடிப் போய் மெலிந்து இருக்கிறேன். என்னைக் கடிப்பது உனக்குப் பெருமையாகாது. தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேள்” என்று பணிந்து நின்றது.

அதற்கு அடையாளமாக வாலைக் கீழே தொங்கவிட்டது.

நாய்க்கும், ஒட்டிய வயிற்றோடு தப்பியோட முடியாத நிலையில் நின்ற நரியைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. நரியைப் பார்த்து,

“ஏன் இப்படி மெலிந்து போய் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டது.

“நண்பா! காட்டில் போதிய உணவு இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுப் பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன” என்றது நரி.

நரி சொன்னதைக் கேட்க நாய்க்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

“சரி, என்னோடு வா. நான் உனக்கு வயிறார உண்ண நல்ல உணவு தருகிறேன்” என்று சொல்லி ஒரு திருமணச் சடங்கு நடைபெறும் இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது.

அங்கே, எறியப்படும் எச்சில் இலைகளிலுள்ள மிச்சச் சோற்றையும், கறிகளையும் சாப்பிடுவதற்காகப் பல நாய்கள் காத்திருந்தன.

அந்த நாய்கள் இந்த நரியைக் கண்டு குரைக்கத் தொடங்கின. கடிப்பதற்கு வந்தன.

நரியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்த நாய் ஒருவாறு நாய்களைச் சமாதானப்படுத்தி நரியையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றது.

மேல் மாடியில் பெரிய விருந்து நடைபெற்றது.

இறைச்சி, மீன், முட்டை, இறால், கணவாய் என மச்சக் கறிகளும் விருந்தில் இருந்தன.

நரிக்கு அந்த மணம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அத்தகைய வாசனையை அந்த நரி முன் ஒரு போதும் முகர்ந்ததில்லை.

“வாசனையே இப்பிடி இருந்தால் சாப்பாடு எப்படி இருக்கும்?” என்று எண்ணிப் பார்த்தது.

சாப்பாட்டிலே இருந்த ஆசை எல்லை கடந்தது.

அவசரம் அதனைத் தூண்டியது.

பல நாய்கள், அனுபவம் மிக்க நாய்கள் எச்சில் இலைகளுக்குக் காத்திருப்பதால் அவற்றோடு போட்டி போட்டு எப்படிச் சாப்பிடுவது என்று நரிக்குக் கவலை வந்து விட்டது.

“இந்த நாய்களை விட்டு விட்டு மெதுவாக மேலே ஏறிச் சென்றால் சுதந்திரமாகச் சாப்பிடலாமே” என்ற எண்ணம் நரிக்கு வந்தது.

நாயிடம் அந்த யோசனையைக் காதுக்குள் மெதுவாகச் சொன்னது.

நாய்க்கும் அது சரியான யோசனையாகத் தெரிந்தது.

ஆசை யாரை விட்டது.

“சரி என்னோடு வா. மெதுவாகச் செல்வோம்” என்று சொல்லி மாடிப்படி வழியாக மெதுவாக நரியைக் கூட்டிச் சென்றது.

எச்சில் இலைகள் மேல் மாடியிலே ஒரு பக்கத்தில் குவிந்து கிடந்தன.

நரிக்கோ எதைச் சாப்பிடுவது, எதை விடுவது என்று தெரியவில்லை.
நன்றாகச் சாப்பிட்டது.

வாழ்க்கையில் அப்படி ஒரு சாப்பாட்டை அந்த நரி அந்நாள் வரை
கண்டதே இல்லை.

நரி தன்னால் முடிந்த அளவு நன்றாகச் சாப்பிட்டது.

சுதந்திரமாக நிம்மதியாகச் சாப்பிட்டது.

நரி அடைந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல முடியாது.

அந்த மகிழ்ச்சியிலே நரி உரத்த குரலில் ஊளையிட்டது.

நரிகள் பசி வந்தாலும் ஊளையிட்டுக் கத்துவன.

நன்றாகச் சாப்பிட்டாலும் ஊளையிட்டுக் கத்துவன.

நரி ஊளையிட்டுக் கத்தியதும், விருந்துக்கு வந்தவர்களுக்கு
ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஓடிவந்து பார்த்தார்கள்.

நரி ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“நரி... நரி” என்று சொல்லிக் கொண்டு நரியைத் துரத்தி அடித்தார்கள்.

நாய் தப்பி ஓடி விட்டது.

நரியினால் அப்படித் தப்பி ஓட முடியவில்லை.

மாடிப் படிகளில் உருண்டு விழுந்து ஓடியது.

நரியைத் துரத்தி அடி அடியென்று அடித்துக் கலைத்தனர்.

உடம்பு முழுவதும் இரத்தம் வடிய ஒருவாறு தப்பி ஓடியது.

வாழ்நாளில் அப்படி ஒரு போதும் அடிவாங்கவில்லை.

நொண்டி நொண்டி விழுந்து புரண்டு ஒருவாறு காட்டுக்கு வந்து விட்டது.

காட்டிலே இருந்த நரிகள் இந்த நரியைப் பார்த்துத் துக்கம் விசாரித்தன.

அந்த நரி நடந்ததை எல்லாம் ஒன்றும் மறைக்காமல் சொன்னது.

அப்பொழுது அங்கிருந்த கீழட்டு நரிகளில் ஒன்று, அடிவாங்கி அழுது கொண்டிருந்த நரியைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு “கூடாத கூட்டங்கள் கூடுவானேன், போகாத இடங்களுக்குப் போவானேன்” என்று கூறியது.

அப்பொழுது இன்னொரு கீழ நரி, “போகாத இடங்களுக்குப் போனாலும், மாடங்கள் கூடங்கள் ஏறுவானேன்” என்றது.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற ஒரு குட்டி நரி, “மாடங்கள் கூடங்கள் ஏறினாலும், நாதங்கள் கீதங்கள் இசைப் பானேன்” என்றது.

3. நரியும் எருமையும்

காட்டிலே வாழ்ந்த நரி ஒன்றுக்கு அங்கே போதிய உணவு கிடைக்கவில்லை.

அதனால் பசியும் பட்டினியுமாக வாடியது.

அதன் உடம்பு மெலிந்து போய் எலும்பும் தோலுமாக ஆகிவிட்டது.

அந்தக் காட்டில் மேய்ந்து திரிந்த காட்டெருமை ஒன்று நரியைப் பார்த்து.

“நீ ஏன் இப்படி மெலிந்து போய் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டது.

“நல்ல உணவு கிடைக்கவில்லை. வயிறாரச் சாப்பிட்டுப் பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன” என்றது நரி.

“ஏன் காட்டிலே உணவுக்கு என்ன பஞ்சம்” என்றது எருமை.

“உனக்கென்ன புல்லும் இலை குழைகளும் தானே உன் உணவு. அதற்குத்தான் இங்கு குறைவில்லையே” என்றது நரி.

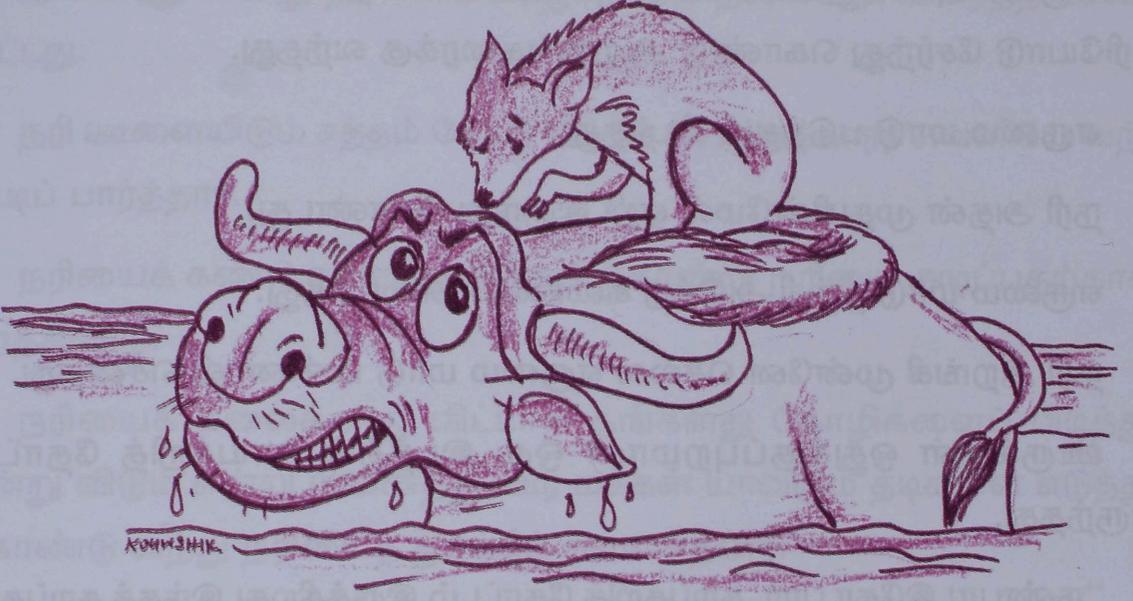
“ஏன், வேட்டையாடி உன்னால் உண்ண முடியாதா?” என்றது எருமை.

“என் உடலைப் பார். என்னால் எந்த விலங்கை எப்படித் துரத்திப் பிடிக்க முடியும்?” என்றது நரி.

“சரி உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. உனக்கு என்னால் என்ன உதவியைச் செய்ய முடியுமோ அந்த உதவியை நான் நிச்சயமாகச் செய்வேன். உனக்கு என்ன உதவி வேண்டும்?” என்று எருமை கேட்டது.

“இந்தக் காட்டை விட்டு, ஊருக்குள் சென்று, அங்கு நல்ல உணவு கிடைக்குமா என்று பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது” என்றது நரி.

“சரி ஊருக்குள் சென்று வா” என்றது எருமை.

“எப்படி ஊருக்குள் போவது. பெரிய ஆறு ஓடுகிறதே, ஆழமான அந்த ஆற்றை நான் எப்படிக்க கடப்பேன்? எனக்கு நீந்தத் தெரியாதே” என்றது நரி.

“ஓம்... ஓம்.. அது ஒரு பிரச்சினை தான்” என்றது எருமை.

“நீ மனம் வைத்தால் எனக்கு உதவ முடியும்” என்றது நரி.

“நிச்சயமாக உதவி செய்வேன்” என்றது எருமை.

“ஊருக்குள் உனக்கும் நல்ல உணவு கிடைக்கும்.”

“இருவரும் சேர்ந்து போவோம்.” என்றது நரி.

“எனக்கும் இந்தக் காட்டுப் புல்லையும், இலை குழைகளையும் சாப்பிட்டு அலுத்து விட்டது. ஊருக்குள் சென்று வேறு ஏதாவது உணவு கிடைக்குமா என்று பார்க்க ஆசை தான்” என்றது எருமை.

“நீ நீந்துவாய் தானே. உன் முதுகில் நான் ஏறி இருந்து கொள்கிறேன்.”

“நீ ஆற்றை நீந்திக் கடந்தால் நான் உனக்கு நல்ல உணவு கிடைக்க வழி செய்வேன்” என்றது நரி.

எருமையும், புதுவகை உணவுகளை உண்பதில் உள்ள ஆசையினால் நரியோடு சேர்ந்து கொண்டு ஆற்றங்கரைக்கு வந்தது.

எருமை மாடு படுத்துக் கிடந்தது.

நரி அதன் முதுகின்மேல் ஏறி இருந்து கொண்டது.

எருமை மாடு நீந்தி அடுத்த கரையை அடைந்தது.

நரி இறங்கி முன்னே செல்ல எருமை மாடு பின்னால் சென்றது.

ஊருக்குள் ஒதுக்குப்புறமான ஒரு இடத்தில் காய்கறித் தோட்டம் இருந்தது.

“நண்பா! இதோ பார். காய்கறித் தோட்டம் இருக்கிறது. இந்தக் காய்கறிச் செடிகளை நீ காட்டிலே கண்டிருக்கவேமாட்டாய். நீ இங்கே நின்று வயிறு நிறையச் சாப்பிடு. நான் ஊருக்குள் சென்று வருகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு நரி ஊருக்குள் சென்றது.

எருமை மாடு வேலையைப் பிய்த்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றது.

அங்கே செழித்து வளர்ந்திருந்த செடி கொடிகளை எல்லாம் பெரும் விருப்பத்தோடு கடித்துத் தின்றது.

முன்னொருபோதும் அப்படிச் சாப்பிட்டறியாத எருமை மாடு செடி கொடிகளை உழுக்கிக் கொண்டு நன்றாகக் கடித்து மேய்ந்தது.

ஊருக்குள் சென்ற நரிக்கு ஒரு வீட்டின் பின்புறத்தில் கொட்டிக் கிடந்த எச்சில் சோறுகறி கிடைத்தது.

வயிறு வெடிக்கும் வரைக்கும் நன்றாகச் சாப்பிட்டது.

வயிறு நிரம்பிய உடன் நரிக்கு உலகமே மறந்து விட்டது.

சொந்தக் குணம் வந்து விட்டது.

நரி வயிறு நிறைந்தாலும் ஊளையிடும்.

வயிறு பசித்தாலும் ஊளையிடும்.

இப்போது வயிறு நிரம்பிய மகிழ்ச்சியில் தலையை உயர்த்தி ஊளையிட்டது.

நரி ஊளையிடும் சத்தம் கேட்டு வீட்டுச் சொந்தக்காரர் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தார்.

நரியைக் கண்டு தடியை எடுத்துக் கொண்டு நரியை அடிப்பதற்காகத் துரத்தினார்.

நரியைக் கலைக்காது விட்டால் தங்களது கோழிகளைப் பிடித்துத் தின்று விடும் என்று நினைத்து ஊர் மக்கள் யாவரும் தடிகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்து நரியைத் துரத்திக் கலைத்தனர்.

நரி தப்பிப் பிழைத்து ஓடிச் சென்று, ஆற்றங்கரையை அடைந்து பதுங்கி ஒளித்திருந்தது.

நரியைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த ஊர் மக்கள் தங்கள் தோட்டத்தில் நின்று மேய்ந்துகொண்டிருந்த காட்டெருமையைக் கண்டனர்.

மிகுந்த கோபத்தோடு எருமையைத் துரத்தி அடித்தனர்.

நரியைப் போல வேகமாக ஓடித் தப்ப எருமையால் முடியவில்லை.

ஊரவர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த தடிகள் முறியும் வரையில் அடி அடியென்று அடித்தனர்.

இரத்தம் வழிந்தோட உடம்பு முழுவதும் பெரும் வலியோடு ஒருவாறு எருமை மாடு தப்பி ஓடி ஆற்றின் கரைக்கு வந்தது. புதருக்குள் மறைந்து கிடந்த நரி வெளியே வந்து எருமை மாட்டைப் பார்த்து.

“என்ன நடந்தது” என்று கேட்டது.

எருமை மாட்டுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. நரியைப் பார்த்து,

“எல்லாம் உன்னால் வந்தது தான்” என்றது வெறுப்போடு.

“எப்படி?” என்று கேட்டது நரி.

“நீ ஊளையிட்டதால் தான் ஊரவர்கள் என்னைக் கண்டு அடிஅடியென்று அடித்து விட்டார்கள். நீ சாப்பிட்டு விட்டுச் சத்தம் போடாமல் வந்திருக்கலாமே” என்றது எருமை.

“நண்பா! இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று எனக்குத் தெரியுமா.வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டால் ஊளையிடுவது என் சுபாவம்” என்றது நரி.

“நீயும் உன் சுபாவமும். உனக்கென்ன தப்பித்துக் கொண்டாய். நானல்லவா அடிவாங்கி வருத்தப்படுகிறேன்” என்றது எருமை.

“என்ன செய்வது, என்னால் என் சுபாவத்தை விட முடியவில்லை.அது என் பிறவிக்குணம்” என்றது நரி.

“இருந்தாலும் நீ ஊளையிடாது விட்டிருக்கலாம்.” என்றது எருமை.

“இது எங்கள் பரம்பரைக் குணம். இதை மாற்ற முடியுமா” என்றது நரி.

“இனியும் இங்கிருப்பது சரியல்ல. யாராவது கண்டுவிட்டால் அடித்துக் கொன்றுவிடுவார்கள். வா! நாங்கள் அக்கரைக்குச் செல்வோம்” என்றது எருமை.

எருமை கால்களை மடித்துப் படுத்துக் கொண்டது.

நரி எருமையின் முதுகில் ஏறி இருந்து கொண்டது.

எருமை நீந்திச் சென்றது.

நடு ஆற்றில் வந்ததும் நீந்தாமல் நீருக்குள் படுத்துக் கொண்டது.

நரிக்கோ என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

“நண்பா! இப்படிச் செய்யாதே. நீ தண்ணீருக்குள் படுத்துக் கிடந்தால் நான் அமிழ்ந்து விடுவேன் செத்துவிடுவேன்.தயவு செய்து நீந்திச் செல்” என்றது நரி.

எருமை கேட்கவில்லை.

தண்ணீருக்குள் மூழ்கியது.

நரி எருமையின் முதுகில் ஏறி நின்றது.

அப்படி நின்றாலும் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து சாக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதை உணர்ந்த நரி.

“நண்பா! தயவுசெய்து எழுந்துகொள்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டது. அப்போது எருமை சொன்னது,

“நண்பா! எனக்கு ஒரு சுபாவம் உண்டு. தண்ணீரைக் கண்டால் விழுந்து படுத்துவிடுவேன். இது என் பரம்பரைக் குணம். பரம்பரைக் குணத்தை மாற்ற முடியுமா?” என்றது எருமை.

“ஐயோ! உன் சுபாவத்தை மாற்றிக் கொள். இல்லாவிட்டால் நான் செத்துவிடுவேன்” என்றது நரி.

“இதை நீ ஊளையிடும்போது நினைத்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும்” என்றது எருமை.

“இனி இப்படிச் செய்ய மாட்டேன். தயவு செய்து என்னைக் காப்பாற்று” என்றது நரி.

“சரி உன்னைப் பார்த்தால் பாபமாக இருக்கிறது”

என்று சொல்லி எழுந்து நீந்திக் கரையை அடைந்தது எருமை.

நரியும் தப்பிப் பிழைத்துத் தரையில் குதித்தது.

4. பூனையும் எலியும்

அது ஒரு பெரிய காடு.

அங்கே இருந்த பெரிய மரம் ஒன்றில் காட்டுப் பூனை ஒன்று வசித்து வந்தது.

அந்த மரத்தினடியில் மண்ணுக்குள் குழிதோண்டி அந்தக் குழிக்குள் ஒரு எலி வசித்து வந்தது.

காட்டுப் பூனைக்கு அந்த எலியைப் பிடித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று ஆசை வந்தது.

எலி தனது இருப்பிடமாகிய அந்த வளை (குழி)யிலிருந்து வெளியே வருவதைப் பார்த்திருந்து அதைப் பிடிக்கப் பூனை பல தடவைகள் முயன்றிருக்கிறது.

ஆனால் எலியோ ஒவ்வொரு தடவையும் பெருஞ்சிரமப்பட்டுத் தப்பித்து ஓடி ஒளிந்து கொண்டது.

“எப்போது இந்தப் பூனையின் வாயில் அகப்படுகிறேனோ தெரியாது” என்று எலி பயந்து பயந்து இருந்தது.

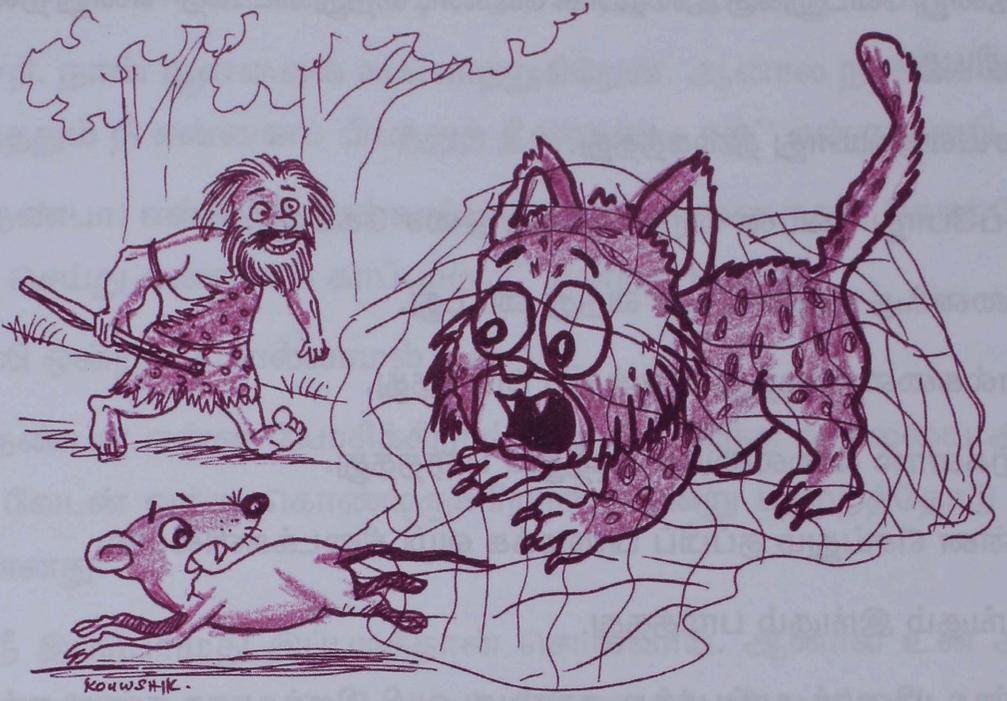
“என்றோ ஒரு நாள் இந்த எலியைப் பிடித்துத் தின்னாமல் விடப் போவதில்லை” என்று பூனை மனதில் உறுதி கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள், ஒரு வேடுவன் அந்த மரத்தடிக்கு வந்தான்.

அந்த மரத்தில் இருந்த காட்டுப் பூனையைக் கண்டான்.

அதைப் பிடித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டான்.

பூனை அந்த இடத்தில் இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து அந்த மரத்தினடியில் ஒரு வலையை விரித்தான்.

வலைக்குள், பூனைக்குப் பிடித்தமான இறைச்சித் துண்டொன்றைப் போட்டு வைத்து விட்டுப் போய் விட்டான்.

உணவு தேடச் சென்ற பூனை தனது இருப்பிடமாகிய மரத்தினடிக்கு வந்தது.

வலைக்குள் இருந்த இறைச்சித் துண்டைப் பார்த்தது.

ஆசைப்பட்டு அதைத் தின்ன முயன்றது.

வலையைக் காணாமல் வலையில் கால் வைத்து வலைக்குள் மாட்டிக் கொண்டது.

வலையிலிருந்து வெளியே வர முயன்றது.

முடியவில்லை.

வேடன் விரித்த வலையில் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பூனை உணர்ந்து கொண்டது.

“தப்புவதற்கு இனி ஒரு வழியுமில்லை.”

வேடன் வந்தால் அடித்துக் கொன்று விடுவான்.

“இன்று வேடனுக்கு இரையாக வேண்டி வந்துவிட்டதே” என்று நினைத்து வருந்தியது.

செய்வதறியாது திகைத்தது.

அப்போது வேடன் வரும் காலடி ஓசை கேட்டது.

பூனைக்கு மரண பயம் வந்து விட்டது.

கால்களை இழுத்து இழுத்துப் பார்த்தது.

பற்களால் வலையைக் கடித்துப் பார்த்தது.

என்ன செய்தும் தப்பிப் பிழைக்க வழி கிடைக்கவில்லை.

அங்கும் இங்கும் பார்த்தது.

தன் உயிரைக் காப்பாற்ற ஏதாவது வழி பிறக்காதா என்று ஏங்கியது.

பூனை படும் பாட்டை அதன் சத்தத்திலிருந்து அறிந்து கொண்ட எலி வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தது.

பூனை படும் மரண அவஸ்தையைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டது.

எலி தனது வளையிலிருந்து வெளியே வந்து தன்னைப் பார்ப்பதைப் பூனை கண்டு கொண்டது.

“நண்பா! என்னைக் காப்பாற்று... என்னைக் காப்பாற்று” என்று எலியைப் பார்த்துக் கதறி அழுதது பூனை.

எலி பூனையைப் பார்த்து,

“உன்னைப் பார்க்கப் பாபமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நான் எப்படி உன்னைக் காப்பாற்றுவது” என்று கேட்டது.

“நீ உன் கூரிய பற்களால் இந்த வலையை அறுத்துவிட்டால் போதும். நான் தப்பி விடுவேன். தயவு செய்து ஓடி வந்து இந்த வலையை அறுத்து என்னைக் காப்பாற்று” என்று பூனை எலியைப் பார்த்துக் கெஞ்சிக் கேட்டது.

எலிக்கும் மிகவும் இரக்கம் வந்து விட்டது.

“சரி. நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன். ஆனால் நான் வலையை அறுத்ததும் நீ என்னைப் பிடித்துத் தின்னக்கூடாது” என்றது எலி.

“நண்பா! என்னுயிரைக் காப்பாற்றும் உன்னை நான் கொல்வேனா. தயவு செய்து என்னைக் காப்பாற்று” என்றது பூனை.

எலி ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றது.

“நண்பா! என்ன யோசிக்கிறாய். ஓடி வா. இந்த வலையை அறுத்து விடு. வேடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்று பதற்றத்தோடு பூனை சொன்னது.

“நீ இப்பொழுது இப்படித்தான் சொல்வாய். ஆனால் உன் ஆபத்து நீங்கிய பின் என்னைப் பிடித்துத் தின்னாமல் விடமாட்டாய். அதுதான் யோசிக்கிறேன்” என்றது எலி.

“நண்பா! என்னை நம்பு. உயிரைக் காப்பாற்றியவர்களை யாராவது கொல்வார்களா? தயவு செய்து என்னைக் காப்பாற்று” என்று கெஞ்சியது பூனை.

வேடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

எலி யோசித்துப் பார்த்தது.

“இந்தப் பூனையை நம்ப முடியாது. என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வழியை வைத்துக் கொண்டு தான் இந்தப் பூனையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.” என்று முடிவெடுத்தது எலி.

வேடன் அருகில் வர வர பூனைக்கு உயிர் போய்ப் போய் வந்தது.

பூனையின் உயிரைக் கொண்டு போகும் எமனாக வேடன் நெருங்கி விட்டான்.

அவனது கையிலே ஒரு கூர்த் தடி இருந்தது.

தடியால் அடித்துக் குத்திப் பூனையைக் கொல்ல அவனுக்கு அதிக நேரம் தேவையில்லை.

பூனையோ எலியைப் பார்த்துக் கெஞ்சியது.

வேடனைப் பார்த்துப் பயந்து நடுங்கியது.

இன்னும் இரண்டு மூன்று எட்டு வைத்து நடந்தால் வேடன் வந்து விடுவான் என்ற நிலை.

வேடன் மிக மகிழ்ச்சியாக வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

பூனைக்கோ எலி தன்னைக் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையே அடியோடு அற்றுப் போய் விட்டது.

“இனி என்ன; இந்த வேடனின் கைத்தடியால் அடிபட்டுச் சாக வேண்டியது தான்” என்று நினைத்தது பூனை.

“இன்று நீண்ட நாட்களின் பின் பூனை இறைச்சிக் கறி, பெரிய விருந்துதான்” என்று நினைத்த வேடனின் வாயில் எச்சில் ஊறத் தொடங்கிவிட்டது.

அந்த நேரத்தில் திடீரென ஓடி வந்தது எலி.

ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் வலையை அறுத்து விட்டு ஓடித் தப்பியது.

பூனையோ எலியைப் பிடிப்பதை விடத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே முதல் வேலை என்று நினைத்து ஓடி மரத்தில் ஏறித் தப்பிக் கொண்டது.

வேடன் ஏமாற்றம் அடைந்தான்.

அறுந்து போன தன் வலையை எடுத்துக் கொண்டு வெறுங்கையோடும், ஏமாற்றத்தோடும் வீடு திரும்பினான்.

அன்றிரவு கழிந்தது.

பூனை நன்றாக விடியும் வரை கீழே இறங்கவில்லை.

நன்றாக விடிந்த பின் கீழே பார்த்துப் பார்த்துக் கவனமாகக் கீழே இறங்கி வந்தது பூனை.

வலையுமில்லை. வேடனும் இல்லை.

எலியின் வளைக்கு அருகில் வந்து, “நண்பா! வெளியே வா!” என்று அழைத்தது.

எலியோ பயந்து போய் உள்ளே இருந்தது.

“நண்பா! என் உயிரைக் காப்பாற்றிய உன்னை நான் கொல்வேனா?

உனக்கு நன்றி கூறவே நான் வந்திருக்கிறேன்.

இனிமேல் நாங்கள் நண்பர்களாக இருப்போம்.

ஒரே இடத்தில் குடியிருக்கும் நாங்கள் ஒற்றுமையாக இருப்பது நல்லதல்லவா” என்று பூனை கூறியது.

“இன்று இப்பொழுது உன் மனம் இப்படி இருக்கிறது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பசி வரும்போது உன் மனம் எப்படி இருக்குமோ தெரியாது” என்றது எலி.

“இல்லை. நான் உன்னைக் கொல்வதில்லை என்று சத்தியம் செய்கிறேன். வெளியே வா. நாங்கள் நண்பர்களாக இருப்போம்” என்றது பூனை.

“பசி வரும் போது உன் சத்தியத்தை நீ காப்பாற்றுவாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை” என்றது எலி.

“நண்பா! நான் இனி எலிகளையே உண்ண மாட்டேன். என்னை நம்பு.” என்றது பூனை.

“நீ எம்மைத் தின்னாமல் விட்டாலும் உன்னிடம் வரும் உன் இனத்துப் பூனைகள் எம்மினத்து எலிகளைத் தின்னாமல் விட்டு விடுங்களா? அல்லது உனது பரம்பரை எனது பரம்பரையைத் தின்னாமல் விட்டு விடுமா?” என்றது எலி.

பூனைக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

“நாங்கள் நண்பர்களாக இருக்கவே முடியாது.

பகைவர்கள் ஆக இல்லாமல் இருந்தாலே போதும்.

கடவுளின் படைப்பு நியதியை நாம் மாற்ற முடியாது.

உன்னை அந்த ஆபத்திலே இருந்து நான் காப்பாற்றியது என் இரக்க குணத்தால் தானே தவிர உன்னோடு நட்பாக இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் அல்ல” என்றது எலி.

பூனை அதைக் கேட்டு அமைதியாக மரத்திலே ஏறிக் கொண்டது.

5. புலியும் கரடியும்

அவன் ஒரு வேடுவன்.

வேட்டையாடுவது அவனது தொழில்.

ஒருநாள் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றான்.

வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு விலங்குகளைத் துரத்திச் சென்றான்.

திடீரென ஒரு புலி அவனைத் துரத்தியது.

அவன் பயந்து ஓடினான்.

அவனது வில் தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டது.

புலியை எதிர்க்கவும் வழியில்லை.

தப்பி ஓடவும் முடியவில்லை.

ஒரு மரத்திலே ஏறிக் கொண்டான்.

மரத்தின் அடிக்குப் புலி வந்தது.

புலி மரத்திலே இருந்த வேடுவனைப் பார்த்து உறுமியது.

அவனுக்கு மிகுந்த பயமாக இருந்தது.

புலி மரத்தடியில் நிற்கும்வரை இறங்க முடியாது.

“என்ன செய்யலாம்”

“எப்படித் தப்பலாம்” என்று யோசித்தான்.

அங்கும் இங்கும் பார்த்தான்.

தான் ஏறியிருந்த மரத்தின் மேலே இன்னொரு கிளையில் ஒரு கரடி இருந்தது.

“புலிக்குப் பயந்து தப்பிக் கரடியிடம் அகப்பட்டுவிட்டேனே” என்று பயந்தான்.

“ஒரு மிருகத்திடமிருந்து தப்ப நினைத்து இரண்டு மிருகங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டேனே” என்று மிகவும் பயந்து நடுங்கினான்.

கரடியை உற்றுப் பார்த்தான்.

கரடி நித்திரை கொள்வது போலத் தெரிந்தது.

கரடி தன்னைக் காணவில்லை என நினைத்தான்.

சத்தமின்றி ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தான்.

மரத்தின் மேற்கிளையில் இருந்த கரடியைப் புலி கண்டு விட்டது.

புலி கரடியைப் பார்த்து,

“மரத்திலே இருக்கிற அந்த மனிதனைப் பிடித்துக் கிழே தள்ளிவிடு” என்றது.

கரடியோ, “முடியாது” என்று மறுத்தது.

“நானும் நீயும் இந்தக் காட்டிலே ஒன்றாக வசிக்கின்றோம்.

அதனால் அந்த மனிதனை விட எனக்குத்தான் நீ உதவ வேண்டும்” என்றது புலி.

கரடியோ, “அது உண்மை தான். ஆனால் இப்பொழுது இந்த மனிதன் எனது வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான். அதனால் அவனை நான் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றது.

புலிக்கு பசிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

கோபம் வந்தது.

அந்த இடத்தை விட்டுப் போகவும் விரும்பவில்லை.

மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

கரடி அமைதியாக நித்திரை செய்தது.

வேடனோ புலி எப்போது போகும் என்று காத்துப் புலியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

புலி அண்ணாந்து வேடனைப் பார்த்து.

“அதோ பார்! கரடி நித்திரை செய்கிறது. நீ மெதுவாகச் சென்று கரடியைக் கீழே தள்ளிவிடு. நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யாமல் போய் விடுகிறேன்” என்றது.

வேடன் யோசித்துப் பார்த்தான்.

தான் தப்புவதற்கு அதுதான் வழி என்று தீர்மானித்தான்.

மெதுவாக மேலே பார்த்தான்.

கரடி நன்றாக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தது.

நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று மகிழ்ந்தான்.

மெல்ல மெல்ல சத்தமின்றி மேலே ஏறினான்.

கரடியின் பின்புறமாகக் கரடியை நெருங்கிச் சென்றான்.

மெதுவாகக் கையை நீட்டினான்.

கரடி விழித்து விட்டது.

பக்கத்துக் கிளைக்குத் தாவிப் பாய்ந்து தப்பித்துக் கொண்டது.

வேடனது உடல் பயத்தால் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

கரடி இனியும் சும்மா இருக்காது.

தன்னைக் கடித்துக் கொண்டு விடும் என்று பயந்தான்.

புலியையும் கரடியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

புலி தன்னைக் கோபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

கரடியும் தன்னை ஒருவிதமாகப் பார்ப்பதை உணர்ந்தான்.

புலி கரடியைப் பார்த்து,

“இந்த வேடன் உன்னைக் கீழே தள்ளிக் கொல்லப் பார்த்தான். அப்படிப்பட்டவனை நீ கீழே தள்ளிவிட்டால். என்ன. இனியாவது அவனைக் கீழே தள்ளிவிடு. அவனுக்கு இரக்கங் காட்டாதே” என்றது.

வேடன் மிகுந்த பயத்தோடு இருந்தான்.

கரடி நிச்சயமாகத் தன்னைக் கீழே தள்ளிவிடும்.

“கோபத்தோடும் பசியோடும் காத்திருக்கும் புலியின் வாயில் அகப்பட வேண்டி வந்து விட்டதே” என்று நினைத்துப் பயந்து நடுங்கினான்.

கரடி புலியைப் பார்த்துச் சொன்னது:

“வேடன் என்னைக் கீழே தள்ளிவிட முயன்றான் என்பதற்காக நான் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட முடியாது.

அவன் நல்லவனா? கெட்டவனா? என்பதல்ல பிரச்சினை.

அவன் எனது இருப்பிடத்துக்கு வந்து அடைக்கலம் தேடியவன்.

அவனைப் பாதுகாக்க வேண்டியது எனது கடமை.”

வேடன் தான் செய்ய நினைத்த செயலுக்காக வெட்கப்பட்டான்.

6. நான் விட்டாலும் அதுவிடாது

அவர்கள் இருவரும் நண்பர்கள்.

கண்ணன் என்பது ஒருவனது பெயர்.

வரதன் என்பது மற்றவனுடைய பெயர்.

இரண்டு பேருமே பொருளாசை பிடித்தவர்கள்.

உழைத்துப் பொருள் சேர்க்க விரும்பாத சோம்பேறிகள்.

முயற்சி செய்யாமலே பொன்னும் பொருளும் வந்து குவிய வேண்டுமென்று கற்பனை செய்பவர்கள்.

தாங்கள் சும்மா இருக்க கடவுள் தங்களுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளித் தருவார் என்று கனவு காண்பவர்கள்.

அதிர்ஷ்டம் மூலம் பணம் கிடைக்காதா என்று ஏங்குபவர்கள். தினமும் எண்ணுபவர்கள்.

ஒருநாள் அவர்கள் இருவரும் ஒருவழியில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓர் ஆற்றின் கரையை வந்தடைந்தார்கள்.

ஆற்றிலே தண்ணீர் ஓடும் அழகை இரசித்தார்கள்.

நீரோடும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் நீரை எதிர்த்து மீன்கள் நீந்துவதைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள்.

ஆற்றங்கரையிலே முத்துக்கள் கிடைக்காதா என்று அங்கலாய்த்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் ஆற்றில் ஏதோ ஒன்று மிதந்து வந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ணன் கண்டான்.

கறுப்புப் பொதிபோல அது இருந்தது.

அதை அவன் வரதனுக்குக் காட்டினான்.

“அதோ பார் கம்பளி மூட்டை போல் இருக்கிறது.

அதற்குள் நிறைய பொன்னும் பொருளும் இருக்கலாம்.

அதை எடுத்துப் பார்ப்போம்” என்றான்.

வரதன் அதைப் பார்த்து விட்டு.

“கடவுள் எங்களுக்கு இரக்கப்பட்டிருக்கிறார்.” நிச்சயமாக அந்த மூட்டைக்குள் ஏதாவது திரவியங்கள் இருக்கும். எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் தான்” என்றான்.

“கொடுக்கிற தெய்வம் கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு கொடுக்கும் என்பார்களே. தெய்வம் ஆற்றிலே அனுப்பி வைத்திருக்கிறது” என்றான் கண்ணன்.

“உண்மைதான். இது கடவுளின் கருணைதான்” என்றான் வரதன்.

“அதை எப்படி எடுப்பது. ஆறு ஆழமாக இருக்கும் போல் தெரிகிறது. எனக்கு நீந்தத் தெரியாதே” என்றான் கண்ணன்.

“எனக்கு நீந்தத் தெரியும். நான் கஷ்டப்பட்டு நீந்திப் போய் அதை எடுத்து வந்தால், அந்தப் பொதியிலுள்ள முழுவதும் எனக்குத் தான் சொந்தம்” என்றான் வரதன்.

“நான் தானே அந்தப் பொதியைக் கண்டு உனக்குக் காட்டினேன்.

எனவே எனக்குச் சரிபாதி தரவேண்டும்” என்றான் கண்ணன்.

“நீ காட்டினாலும் நான் தானே நீந்திச் சென்று எடுக்கப் போகிறேன்.

நான் நீந்திச் சென்று எடுத்து வராவிட்டால் அந்தப் பொதி ஆற்றிலே போய்விடுமே” என்றான் வரதன்.

“நாங்கள் இப்படி வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அந்தப் பொதி ஆற்றிலே சென்றுவிடும். முதலில் நீந்திச் சென்று பொதியை எடுத்து வா. பின்னர் பங்குபற்றிக் கதைப்போம்” என்றான் கண்ணன்.

வரதன் நீந்திச் சென்றான்.

கரையிலிருந்து நீண்டதூரம் நீந்திச் சென்று ஒருவாறாக அவன் தான் நினைத்து வந்த கம்பளி மூட்டையை அடைந்து விட்டான்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கம்பளி மூட்டையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

இழுத்த போதுதான் தெரிந்தது அது கம்பளி மூட்டையல்ல அது ஒரு கரடி என்று.

பயந்து நடுங்கித் திரும்பிவர முயன்றான்.

“கம்பளி மூட்டை என்று ஏமாந்து போய் கரடியைப் பிடித்து விட்டேனே, இதிலிருந்து எப்படித் தப்புவது” என்று பயந்து பிடித்த பிடையை விட்டு விட்டுத் திரும்ப முயன்றான்.

ஆனால் கரடியோ தான் தப்பிப்பதற்கு வழி கிடைத்து விட்டது என்று மகிழ்ந்து அவனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டது.

கரடியின் பிடையிலிருந்து தப்ப முடியாமல் வரதன் தவித்தான்.

தூரத்தில் கரையில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்ணனுக்கு கரடியும் வரதனும் இழுபறிப்படுவது தெரியவில்லை.

அந்தக் கம்பளி மூட்டையை இழுத்துக் கொண்டு வரமுடியாமல் வரதன் மிகுந்த சிரமப்படுவதாகக் கண்ணன் நினைத்தான்.

கரடியின் பிடியிலிருந்து தப்பிவர வரதன் போராடிக் கொண்டிருந்தான்.

கரையில் நின்ற கண்ணனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“கம்பளி மூட்டை போனாற் போகட்டும். அதை விட்டு விட்டு நீ வந்து சேர்” என்று கண்ணன் மிகவும் உரத்த குரலில் சத்தமிட்டான்.

“நான் விட்டாலும் அது என்னை விடாது.

இது கம்பளி மூட்டையல்ல கரடி” என்றான் வரதன்.

7. உடையவன் முயன்றால்....

அது ஒரு நெல்வயல்.

அந்த வயலில் நெற்கதிர்கள் சிலவற்றைப் பிணைத்துச் சிறிய குருவி ஒன்று கூடுகட்டியிருந்தது.

அந்தக் கூட்டுக்குள் மூன்று குஞ்சுகள் இருந்தன.

தாய்க்குருவி அந்தக் குஞ்சுகளை மிகவும் அன்பாக வளர்த்து வந்தது.

பறக்கக் கூடிய அளவுக்கு அந்தக் குஞ்சுகளுக்கு இன்னும் சிறகுகள் முளைக்கவில்லை.

தாமாக உணவைத் தேடுமளவுக்கு அவை இன்னும் வளரவில்லை.

தாய்க்குருவி உணவைக் கொண்டுவந்து அவைகளின் வாயில் ஊட்டி உண்ணச் செய்யும்.

குஞ்சுகள் மகிழ்ச்சியாக வளர்ந்தன.

ஒருநாள் தாய்க்குருவி உணவு தேடச் சென்றிருந்த நேரத்தில் வயற் சொந்தக்காரனாகிய உழவன் தன் மகனையும் கூட்டிக்கொண்டு வயலுக்கு வந்தான்.

வயல் விளைந்து விட்டதைப் பார்த்தான்.

“நெல் முற்றி விளைந்து விட்டது. இனி அறுவடை செய்யலாம். அயற்கிராமங்களிற்குச் சென்று கூலியாட்கள் யாராவது கிடைப்பார்களா என்று பார்க்க வேண்டும்” எனத் தன் மகனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றான்.

சிறிய கூட்டுக்குள் இருந்த குஞ்சுகள் அந்த உழவன் கூறியதைக் கேட்டுப் பயந்தன.

“நாளைக்கே அறுவடைக்கு ஆட்கள் வந்து விட்டால் என்ன செய்வது? நாங்கள் எங்கே போவது?” என்று எண்ணிப் பயந்தன.

தாய்க்குருவி எப்போது வரும் என்று அவை காத்திருந்தன.

தாய்க்குருவி கூட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது.

குஞ்சுகள் மிகவும் கவலையோடு இருந்தன.

தாய்க்குருவி குஞ்சுகளுக்கு உணவை ஊட்டியது.

கூட்டுக்குள் வழமையான கலகலப்பு இல்லை.

கவலையோடிருந்த குஞ்சுகளைப் பார்த்துத் தாய் கேட்டது.

“என்ன நடந்தது? ஏன் கவலையோடு இருக்கிறீர்கள்?”

வயல் பார்க்க வந்த உழவன், தன்மகனுக்குக் கூறியதைக் குஞ்சுகள் தாய்க்குக் கூறின.

குஞ்சுகளின் பதற்றத்தையும் பயத்தையும் பார்த்த தாய்க் குருவி குஞ்சுகளைப் பார்த்தது.

“பயப்படாதீர்கள். இன்னும் சில நாட்கள் நாங்கள் இருக்கலாம். அவசரப்படத் தேவையில்லை. பின்னர் பார்ப்போம்” என்றது.

குஞ்சுகள் பயமின்றி மகிழ்ச்சியாக இருந்தன.

சில நாட்கள் கழிந்தன.

யாரும் அறுவடை செய்ய வரவில்லை.

விவசாயியும் அவரது மகனும் வயலுக்கு வந்தார்கள்.

உழவனாகிய அந்த விவசாயி தன் மகனோடு வயலைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தான்.

தன் மகனைப் பார்த்து.

“அயற் கிராமங்களில் யாரையும் கூலி வேலைக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. உள்ளூரில் தான் யாரையும் பிடிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னான்.

குஞ்சுகள் அதைக் கேட்டுப் பயந்தன.

தாய்க்குருவி கூட்டுக்கு வந்தபோது குஞ்சுகள் அதைத் தாய்க்குக் கூறின.

“பயப்படாதீர்கள். இன்னும் சில நாட்கள் இங்கே இருக்கலாம்” என்று தாய்க்குருவி குஞ்சுகளுக்குக் கூறியது.

குஞ்சுகள் பயமின்றி இருந்தன.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன.

விவசாயியும் மகனும் வயலுக்கு வந்தார்கள்.

விவசாயி மகனுக்குச் சொன்னான்.

“உள்ளூரிலும் கூலியாட்கள் கிடைக்கவில்லை.”

“சொந்தக்காரர் சிலரைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்.”

குஞ்சுகள் விவசாயி சொன்னதைக் கேட்டு, கூட்டுக்கு வந்த தாயிடம் கூறின.

“பயப்படாதீர்கள். அவசரமில்லை. நான் வேறொரு இடம் பார்த்திருக்கிறேன்” என்று தாய்க்குருவி கூறியது.

குஞ்சுகள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தன.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன.

அறுவடை செய்ய யாரும் வரவில்லை.

விவசாயியும் மகனும் வயலுக்கு வந்தனர்.

விவசாயி மகனுக்குச் சொன்னார்.

“இனி யாரை நம்பியும் பயனில்லை. நாளைக்கு நாங்களே வயலில் இறங்கினால்தான் காரியம் ஆகும்.”

குஞ்சுகள் அதைக் கேட்டு நடுங்கின.

கூட்டுக்கு வந்த தாயிடம் அதைக் கூறின.

“இனி இங்கே இருக்க முடியாது. நிச்சயமாக நாளைக்கு அறுவடை செய்ய (அரிவி வெட்ட) வயலில் இறங்கிவிடுவார்கள். நாங்கள் இன்றே வேறிடத்துக்குச் செல்ல வேண்டும்” என்று கூறிக்கொண்டு குஞ்சுகளையும் கூட்டிக் கொண்டு தாய் வேறிடத்துக்குச் சென்றது.

8. பேராசை பெரு நட்டம்

அது ஒரு பெரிய நகரம்.

அந்த நகரத்தில் அவர் ஒரு பெரிய பணக்காரர்.

பணத்தை எந்த வழியில் தேடலாம் என்று ஓயாமல் யோசித்துக் கொண்டே இருப்பார்.

ஏழைகளுக்காக ஒரு சதத்தைக்கூட செலவு செய்ய மாட்டார்.

தன்னிடம் வேலைக்கு வரும் தொழிலாளிகளுக்குச் சம்பளத்தைக் கூட சரியாகக் கொடுக்கமாட்டார்.

யாருக்காகவும் இரங்க மாட்டார்.

தனது பணத்தை அநியாய வட்டிக்குக் கொடுத்துப் பணம் சம்பாதிப்பார்.

ஒருநாள் பத்தாயிரம் ரூபா பணத்தை ஒரு பையிலே போட்டுக் கவனமாக எடுத்துச் சென்றார்.

எப்படியோ அவரது பணத்தைத் தொலைந்துவிட்டது.

எல்லா இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தார்.

கிடைக்கவில்லை.

மிகவும் கவலைப்பட்டார்.

ஒரு சதத்தைக்கூட இழக்க விரும்பாத அவர், பத்தாயிரம் ரூபா பணத்தை இழந்தால், அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்வாரா?

தொலைந்த பணத்தை மீட்டெடுக்க என்னவழி என்று யோசித்தார்.

ஒரு பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குப் போனார்.

தனது பையைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பவருக்கு ஆயிரம் ரூபா கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்தார்.

நேர்மையாக உழைத்து வாழும் ஒரு சாதாரண ஏழைக் கூலித் தொழிலாளி அவரது பண்ப்பையைக் கண்டெடுத்தான்.

பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்து, அவரது விலாசத்திற்குத் தேடிச் சென்று, பண்ப்பையைக் கொடுத்தான்.

அவர் பரபரப்போடு அவசர அவசரமாக அந்தப் பண்ப்பையைத் திறந்து பார்த்தார்.

பணம் சரியாக இருந்தது.

மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

ஆனால் விளம்பரப்படி ஆயிரம் ரூபாவை அந்த ஏழையிடம் கொடுக்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை.

அவனை எப்படி விரட்டியடிக்கலாம் என்று யோசித்தார்.

தனது பையிலே இருபதாயிரம் ரூபா இருந்ததாகவும் அதில் பத்தாயிரம் ரூபாவைக் காணவில்லை என்றும், அந்த ஏழைத் தொழிலாளியை மிரட்டினார்.

அப்படி மிரட்டினால் அவன் பணம் வாங்காமல் ஓடிவிடுவான் என்று நினைத்தார்.

ஆனால் அந்த ஏழைத் தொழிலாளி பயந்து ஓடவில்லை.

அவன் மிகவும் நேர்மையானவன்.

பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப்படாதவன்.

உழைத்து வாழவேண்டும் என்ற மனஉறுதி கொண்டவன்.

தன்னைக் கள்வன் என்று அவர் குற்றஞ்சாட்டுவதை அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

தான் பையைத் திறந்து கூடப் பார்க்கவில்லை, என்று சத்தியஞ் செய்தான்.

அவர் காவல்த் துறையினரிடம் (பொலிஸில்) முறைப்பாடு செய்தார்.

அந்த ஏழைத் தொழிலாளி மிகவும் வருந்தினான்.

காவல்த் துறையினர் அவர்களை நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

நீதிபதி விசாரித்துப் பார்த்தார்.

பணக்கார மனிதர் இரண்டு கள்ளச் சாட்சிகளையும் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

அவர்கள், பணப்பையில் இருபதாயிரம் ரூபா இருந்ததைத் தாம் கண்டதாகக் கூறினர்.

நீதிபதிக்கு உண்மை விளங்கிவிட்டது.

நீதிபதி கூறினார்.

“நீங்கள் பெரிய மனிதர் போலக் காணப்படுகிறீர்கள். சாட்சிகளையும் அழைத்து வந்துள்ளீர்கள். அதனால் நீங்கள் பொய் சொல்வதாகக் கருத முடியவில்லை....”

நீதிபதி சொல்லிக் கொண்டு போக அந்தப் பணக்காரருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

நீதிபதி தொடர்ந்து,

“ஆனால் இந்த ஏழைத் தொழிலாளிக்கு, பொய் சொல்ல வேண்டிய தேவை சிறிதளவும் இல்லை.

அதனால் இந்தப் பணப்பை உங்களுடையதாக இருக்க முடியாது. எனவே நீங்கள் உங்கள் பணப்பை இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று மீண்டும் விளம்பரஞ் செய்யுங்கள்” என்று தீர்ப்புச் சொன்னார்.

அந்தப் பணக்காரர் பதறிப் போய் விட்டார்.

கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என வருந்தினார்.

அவருக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

தனது பணம் கிடைக்க இனி வாய்ப்பே இல்லை என்று நினைத்தார்.

உண்மையை ஒப்புக் கொண்டார்.

பொய் வழக்கையும் அதற்கு இரண்டு சாட்சிகளையும் தயார் செய்ததற்காக அந்தப் பணக்காரர் ஐயாயிரம் ரூபா தண்டப் பணமாக நீதிமன்றத்திற்குச் செலுத்த வேண்டும் என்று நீதிபதி கட்டளையிட்டார்.

ஏழைத் தொழிலாளியின் நேர்மையைப் பாராட்டி அந்தப் பத்தாயிரம் ரூபா பணத்தையும் அவனுக்கே வழங்கினார்.

9. நல்ல பாடம்

ஓர் ஊரில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார்.

அவர் மிகவும் நல்லவர்.

அந்த ஊர் மக்களால் அவர் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்.

எல்லோருக்கும் நல்லதையே செய்வார்.

எல்லோருக்கும் நல்லதே நடக்க வேண்டும் என்று நினைப்பார்.

நல்லதையே பேசுவார்.

பொய் சொல்வது அவருக்குப் பிடிக்காது.

களவெடுக்கக் கூடாது என்று புத்தி சொல்லுவார்.

களவெடுப்பவர்களுக்கு அந்த ஊரில் கடுந்தண்டனை வழங்கப் பட்டது.

ஊர்த் தலைவராக இருந்த அந்தப் பெரியவர் வழங்கும் கடுமையான தண்டனைக்குப் பயந்து யாரும் களவெடுப்பதில்லை.

அந்தப் பெரியவர் ஒரு அழகான குதிரை வைத்திருந்தார்.

அந்தக் குதிரையில் தான் அவர் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்வார்.

ஒருநாள் அவர் தனது குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு ஒரு கடைத் தெருவிற்குச் சென்றார்.

கடைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மரத்தின்கீழ் குதிரையை நிறுத்திவிட்டு கடைக்குச் சென்றார்.

கடையிலே பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு நின்ற போது ஓர் இளைஞன் அந்தக் குதிரையையே கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவனுக்கு அந்தக் குதிரையின் மேல் ஆசை வந்துவிட்டது.

திடீரெனக் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு ஓடத் தொடங்கினான்.

அவன் குதிரையைக் களவெடுத்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டவர்கள்.

“கள்வன்! கள்வன்!...” என்று சத்தமிட்டார்கள்.

அந்தப் பெரியவர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

தனது குதிரையை ஒரு இளைஞன் கொண்டு போவதைக் கண்டார்.

பக்கத்திலே நின்ற ஒருவரிடம் கேட்டு அவருடைய குதிரையைப் பெற்றுக் கொண்டு துரத்திச் சென்றார்.

குதிரைச் சொந்தக்காரரான பெரியவர் தன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட அந்த இளைஞன் மிகவும் பயந்தான்.

அவனால் வேகமாகக் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு தப்பிச் செல்ல முடியவில்லை.

குதிரை அவனைக் கீழே விழுத்தி விட்டது.

பெரியவர் விரைவாக வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் திருடர்களுக்கு வழங்கி வந்த தண்டனையைப் பற்றி அவன் அறிந்திருந்ததால் மிகவும் பயந்தான்.

“குதிரையைத் தந்துவிடுகிறேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கெஞ்சினான்.

கதறி அழுதான்.

நடுக்கத்தோடும் அச்சத்தோடும் நின்ற அந்த இளைஞனைப் பார்த்து “நான் உன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தது, உன்னைப் பிடித்து, உனக்குத் தண்டனை தருவதற்கல்ல” என்றார்.

அவன் ஆச்சரியத்தோடு அவரது முகத்தைப் பார்த்தான்.

“நீ விரும்பிய இந்தக் குதிரையை நானே உனக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்து விடுகிறேன்” என்றார்.

அவன் பிரமித்துப் போனான்.

“கள்வன் என்ற பெயரோடு நீ எப்படி நிம்மதியாக வாழ்வாய். ஊர் உலகம் உன்னைப் பழிக்கும் அல்லவா. உன் மனச்சாட்சியே உன்னைக் கொல்லும் அல்லவா...”

அவன் குனிந்த தலை நிமிராமல் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

“அதனால் யாராவது கேட்டால் நான் அன்பளிப்பாக இந்தக் குதிரையைத் தந்ததாகச் சொல். இதற்காகத்தான் நான் உன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தேன்” என்றார்.

அவன் அவரது காலடியில் விழுந்து கண்ணீர் சிந்தினான்.

“இல்லை... நான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துச் சம்பாதித்து ஒரு குதிரை வாங்கிக் கொள்கிறேன். நான் இனிக் களவெடுக்கவும் மாட்டேன். இனாமாகப் பெறவும் மாட்டேன்” என்று அவருக்கு அவன் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தான்.

10. வளர்வதற்கு வழி

அது ஒரு அழகிய கிராமம்.

அந்தக் கிராமத்தின் ஒதுக்குப்புறமான ஒரு இடத்தில் ஒரு குடிசை இருந்தது.

அந்தக் குடிசையில் ஒரு துறவி வாழ்ந்து வந்தார்.

அந்த ஊர் மக்கள் மட்டுமன்றி அயலூர் மக்களும் அந்தத் துறவி மேல் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தனர்.

துன்பப்பட்டவர்களுக்கு மன ஆறுதல் தரும் ஒரு இடமாக அந்த இடம் விளங்கியது.

அவரது உபதேசங்களைக் கேட்பதற்கு மக்கள் திரண்டனர்.

தங்கள் சிறுவர்களை அந்தத் துறவியின் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பி நல்ல பழக்கவழக்கங்களைப் பயிற்றுவித்தனர்.

ஒரு சிறுவன்.

கொஞ்சம் குழப்படிக்காரன்.

பெரியவர்களை மதிப்பதில்லை.

எவருடைய அறிவுரைகளையும் கேட்பதில்லை.

அவனை அந்தத் துறவியிடம் அனுப்பி வைத்தால் சில நாட்களில் திருந்தி விடுவான் என நினைத்து அவனது பெற்றோர் அவனை அங்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

அந்தத் துறவியின் குடிசை அமைந்திருந்த சூழல் மிகவும் துப்பரவானதாக தூய்மையானதாக இருந்தது.

தெய்வீகச் சூழல் என்று சொல்லலாம்.

அங்குள்ள பூங்கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவது சிறுவர்களின் முக்கியமான கடமையாகும்.

கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு வந்து பூங்கன்றுகளுக்கு ஊற்ற வேண்டும்.

அது ஒன்றும் கஷ்டமான வேலையில்லை.

சிறுவர்கள் உற்சாகமாகச் செய்வார்கள்.

அங்குள்ள சிறுவர்கள் பொதுவாக அந்தத் துறவி சொல்கின்ற வேலைகளை எல்லாம் ஏன் எதற்கு என்று கேட்காமலேயே செய்வார்கள்.

அவர் சொல்வதெல்லாம் தங்களது நன்மைக்காகவே தான் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு உண்டு.

அங்கு வந்து சேர்ந்த அந்தப் புதிய சிறுவன் ஒருநாள் மாலையில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு வந்து பூங்கன்றுகளுக்கு ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

வாளியின் அடியில் மிச்சமாக இருந்த சிறிதளவு தண்ணீரை பக்கத்தில் விசிறி வீணாக ஊற்றிவிட்டுச் சென்றான்.

அந்தச் சிறுவன் தண்ணீரை விசிறி வெளியில் ஊற்றி வீணாக்குவதைத் துறவி கண்டார்.

கொஞ்ச நேரம் கவனித்துக் கொண்டு நின்றார்.

துறவி தன்னைக் கவனிப்பதை அந்தச் சிறுவன் காணவில்லை.

அவன் தொடர்ந்து அப்படியே தண்ணீரை விசிறி அடித்து வீணாக்கினான்.

துறவி அவனை அழைத்தார்.

அருகில் வந்து நின்றான்.

“நீ இப்படிச் செய்யலாமா?” என்று கேட்டார் துறவி.

“எப்படி...?” என்றான் சிறுவன்.

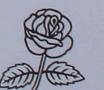
“மிச்சத் தண்ணீரை இன்னொரு பூங்கன்றுக்கு ஊற்றலாமே. இப்படி விசிறி அடித்து வீணாக்கத் தேவையில்லையே” என்றார் துறவி.

“கொஞ்சத் தண்ணீர் தானே...” என்றான் சிறுவன்.

“கொஞ்சத் தண்ணீர் என்றாலும் பூங்கன்றுக்கு ஊற்றியிருக்கலாமே” என்றார் துறவி.

“இந்தக் கொஞ்சத் தண்ணீரால் பூங்கன்று வளர்ந்து விடுமா” என்றான் சிறுவன்.

“பூங்கன்று வளருமோ இல்லையோ, அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. நீ வளர்வதற்காகத்தான் நான் சொல்கிறேன்” என்றார் துறவி.

11. செல்லும் செல்லாது செட்டியாருக்குத் தெரியும்

வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்தல், நகை அடகு பிடித்தல் முதலான தொழில்களைச் செய்பவர்களை செட்டியார் என்று பொதுவாகச் சொல்வர்.

‘செட்டி’ என்று ஒரு குலமும் உண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் ‘செட்டியார் தெரு’ என்று ஒரு தெரு உண்டு. கொழும்பில் ‘செட்டித்தெரு’ என்று ஒரு தெரு உண்டு. மட்டக்களப்பில் ‘செட்டிப்பாளையம்’ என்று ஒரு ஊர் உண்டு.

ஒரு செட்டியார் கொஞ்சப் பணமும் நகைகளும் எடுத்துக் கொண்டு வேறொரு ஊருக்குச் சென்றார்.

அவர் திட்டமிட்டபடி பகலில் ஒரு காட்டுப் பாதையைக் கடக்க முடியவில்லை.

எங்காவது தங்கிச் செல்ல நினைத்தார்.

அது சாத்தியப்படவில்லை.

யாராவது வழித்துணைக்கு வந்தால் நல்லது என நினைத்தார்.

அப்போது ஒருவன் அந்த வழியில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் ஒரு ஆண்டி.

கையில் பணமில்லாதவனை ஆண்டி என்று கூறுவது வழக்கம்.

அவன், தான் அந்தக் காட்டு வழியில் செல்ல இருப்பதாகக் கூறினான்.

செட்டியார் அவனோடு சென்றார்.

நன்றாக இருட்டி விட்டது.

செட்டியார் இரவிலே பிரயாணம் செய்ய விரும்பவில்லை.

அதனால் “காட்டில் தங்கிச் செல்வோம்” என்றார்.

ஆண்டியும் சம்மதித்தான்.

செட்டியார் பணத்தையும் நகைகளையும் வைத்திருந்ததனால் பாதுகாப்பாக, காட்டுக்குள் ஒரு மரத்தின் கீழ் இரவைக் கழிக்க விரும்பினார்.

ஆண்டியோ தெரு ஓரமாகப் படுத்திருக்க விரும்பினான்.

“திருடர் பயம் இருப்பதால் காட்டுக்குள் படுப்பதே நல்லது” என்றார் செட்டியார்.

தன்னிடம் பணம் இல்லாததால் தனக்குப் பயம் இல்லை என்று சொல்லி ஆண்டி தெருவோரமாகப் படுத்து நித்திரையாகிவிட்டான்.

இரவில் திருடர்கள் வந்தனர்.

இருட்டு என்பதால் சரியாக வழி தெரியவில்லை.

ஆண்டியிலே கால்பட்டு விட்டது.

ஆண்டி விழித்து விட்டான்.

திருடர்களில் ஒருவன் ஆண்டியில் தான் தன் கால் இடறியது என்று தெரியாமல்.

“மரக்கட்டை ஒன்று கிடக்கிறது” என்றான்.

ஆண்டிக்கு தன்னை மரக்கட்டை என்று திருடன் சொன்னது பிடிக்கவில்லை.

அவமானமாக இருந்தது.

உடனே ஆண்டி சொன்னான்.

“மரக்கட்டை என்றால் இடுப்பில் அரைப் பணத்தைக் கட்டி வைத்திருக்குமா” என்று.

திருடர்கள் உசாரானார்கள். தீவட்டியைக் கொளுத்திப் பிடித்துப் பார்த்தார்கள்.

மரக்கட்டையல்ல. மனிதன் தான்.

ஆண்டியின் இடுப்பிலே அரைநூண் கயிற்றில் (அறுநாக்கொடி) கட்டியிருந்த அரைப் பணத்தை எடுத்து வெளிச்சத்தில் பார்த்தார்கள்.

ஒரு திருடன் அப்பணத்தை நன்றாக உற்றுப்பார்த்து விட்டு.

“அது செல்லாக்காக” என்றான்.

“ஆண்டிக்கு அது அவமானமாக இருந்தது.”

“செல்லும் செல்லாது செட்டியாருக்குத்தான் தெரியும்” என்றான்.

“இந்த நேரத்தில் செட்டியாருக்கு எங்கே போவது” என்றான் ஒரு திருடன்.

“உள்ளுக்கு ஆலமரத்துக்குக் கீழ் கிடக்கிறார் செட்டியார். வாருங்கள் போய்க் கேட்போம்” என்று சொல்லி செட்டியாரிடம் திருடர்களை அழைத்துச் சென்றான் ஆண்டி.

திருடர்கள் செட்டியாரிடமிருந்த பணத்தையும் நகைகளையும் திருடிச் சென்றார்கள்.

12. பேராசை

ஒரு பிச்சைக்காரன் மத்தியான வெய்யில் நேரத்தில் தெருவில் நின்று பிச்சையெடுத்துக் கொண்டு நின்றான்.

அந்த வழியில் ஒரு பணக்காரன் குதிரையில் வந்தான்.

பிச்சைக்காரனைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டான்.

பிச்சைக்காரனின் தட்டில் பணம் போட்டான்.

மற்றவர்கள் போடுகின்ற பிச்சைக் காசைவிட அது அதிகமாக இருந்தது.

பிச்சைக்காரனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

குதிரையில் வந்தவன் பிச்சை போட்டு விட்டுச் செல்ல அவனைக் கூப்பிட்டான்.

அவனும் அருகில் வந்து நின்றான்.

“நீங்கள் குதிரையில் தானே செல்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கு செருப்பு அவசியமில்லைத்தானே.

அதைத் தருவீர்களா?” என்று கேட்டான்.

குதிரையில் வந்தவன் யோசித்தான்.

அவன் கேட்பது சரி என நினைத்தான்.

பாபம் கடும் வெயில். சுடுமணல். என நினைத்து தனது இரக்கக் குணத்தினால் இரண்டு செருப்புகளையும் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

பிச்சைக்காரனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

மீண்டும் கூப்பிட்டான்.

நன்றி தெரிவித்தான்.

“நீங்கள் குதிரையில் தானே போகிறீர்கள்.

உங்களுக்கு தொப்பி அவசியமில்லைத்தானே.

அதைத் தரமுடியுமா” என்று கேட்டான்.

குதிரையில் வந்தவன் யோசித்தான்.

அவன் கேட்டது சரி போல் தெரிந்தது.

“சரி இந்தாபிடி” என்று சொல்லி தொப்பியை அவனுக்குக் கொடுத்தான்.

“பாபம் பிச்சைக்காரன். வெயில் சுடுகிறது. தொப்பியைப் போட்டும். நான் குதிரையில் வேகமாகச் சென்று விடுவேன் என நினைத்துக் கொண்டு குதிரையைத் தட்டிச் செலுத்தினான்.

பிச்சைக்காரன் மீண்டும் கூப்பிட்டான்.

குதிரையில் வந்தவன் வந்து நின்றான்.

“உந்தக் குதிரையையும் தந்தால் நான் அதில் ஏறிப்போய் பிச்சை எடுக்கலாம். தருவீர்களா?” என்று கேட்டான்.

குதிரையில் வந்தவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

குதிரைக்கு அடிக்கும் சவுக்கினால் பிச்சைக்காரனுக்கு நாலு அடி அடித்தான்.

அடிவாங்கிய பிச்சைக்காரன் சிரித்தான்.

இப்படி அடி வாங்கியும் சிரிக்கிறானே என்று நினைத்த குதிரைக்காரன் அவனிடம் கேட்டான்.

“அடி வலிக்கவில்லையா...? இப்படிச் சிரிக்கிறாயே” என்று. பிச்சைக்காரன் சொன்னான்:

“ஐயா! செருப்பைக் கேட்டேன் தந்தீர்கள். தொப்பியைக் கேட்டேன் தந்தீர்கள். குதிரையைக் கேட்காது விட்டிருந்தால் நான் வாழ்நாள் முழுதும் கவலைப்பட்டிருப்பேன்” என்றான்.

13. அடிமைகளின் அடிமை

“வெற்றி கொள்வதற்கு இந்த உலகில் இனி நாடே இல்லை” என்று கவலைப்பட்டவன் மாவீரன் அலெக்சாண்டர் என்கிறார்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள்.

இவன் கி.மு.356 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 20ஆம் திகதி மாஸிடோனியாவின் மன்னர் பிலிப்பின் மகனாகக் கிரேக்க மண்ணில் பிறந்தான்.

புத்திக்கூர்மையும், புத்தி சாதாரியமும் நிறைந்தவனாக வளர்ந்தான்.

கிரேக்கப் பேரறிஞன் சோக்கிரட்டீஸின் முதன்மை மாணாக்கன் பிளேட்டோ.

பிளேட்டோவின் முதன்மை மாணாக்கன் அரிஸ்டோட்டில். அரிஸ்டோட்டில் அலெக்சாண்டருக்குக் குரு.

கி.மு. 336இல் மன்னர் பிலிப்ப்ஸ் கொலை செய்யப்பட்டபின் தனது இருபதாவது வயதில் இவன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று மன்னனானான்.

எல்லா நாடுகளையும் வெற்றி கொள்ள வேண்டும், பேரரசனாகப் பெருவீரனாகப் புகழப்பட வேண்டும் என்ற ஆசை ஒரு வெறியாக அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அயல் நாடுகள் யாவற்றையும் வெற்றி கொண்டான்.

ஆசியாக் கண்டத்து நாடுகளையும் வெற்றி கொண்டு இந்தியாவைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற ஆசையில் புறப்பட்டான்.

தனது குருவின் ஆசியைப் பெற்றான்.

அரசியல் நுட்பங்களை அறிந்து கொண்டான்.

விடைபெற்றுச் செல்வதற்காகத் தனது மனைவி றொக்சானாவிடம் சென்றான்.

“நான் வெற்றியோடு திரும்பி வரும் போது உனக்கு என்ன பரிசு கொண்டு வர வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

“இந்தியாவில் முக்காலமும் உணர்ந்த ஞானிகள், யோசகிகள், ரிஷிகள், முனிவர்கள் இருக்கிறார்களாம்.

“அவர்களில் ஒருவரை அழைத்து வாருங்கள்” என்றாள் றொக்சானா. விடைபெற்றுச் சென்ற அலெக்சாண்டர் இந்தியா வரையுள்ள எல்லா நாடுகளையும் வெற்றிகொண்டு கைப்பற்றினான்.

இந்துச் சமவெளியைக் கடந்து பஞ்சாப் பகுதியைக் கைப்பற்றினான்.

அதைத் தொடர்ந்து ஏனைய பகுதிகளைக் கைப்பற்ற அவனது படை வீரர்கள் மறுத்தனர்.

ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து செய்த யுத்தத்தினாலும் பன்னிரண்டாயிரம் மைல்கள் கடந்து வந்த களைப்பினாலும் தம் நாட்டுக்குத் திரும்புவதையே அவர்கள் விரும்பினர்.

அலெக்சாண்டருக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

தன் நாட்டுக்குத் திரும்ப விரும்பினான்.

தான் கைப்பற்றிய நாட்டை அங்கு முன்பு ஆட்சி செய்த போரஸ் என்ற மன்னனிடமே ஒப்படைத்தான்.

தன் அன்பு மனைவி கேட்ட பரிசைத் தேடத் தொடங்கினான்.

முதலில் ஒரு ஞானியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டான்.

அவரை அழைத்து வரத் தூதுவர்களை அனுப்பினான்.

தூதுவர்கள் சென்றனர்.

அவர் தியானத்தில் இருந்தார்.

அசையவில்லை.

அழைத்தார்கள்.

பதில் சொல்லவில்லை.

அரசனிடம் சென்று அந்த ஞானி வர மறுத்ததைக் கூறினார்கள்.

அரசன் தானே நேரில் சென்றான்.

காலைப்பொழுது.

கீழ்க்குத் திசையைப் பார்த்தபடி கண்களை மூடித் தியானத்தில் இருந்தார் அந்த ஞானி.

அலெக்சாண்டர் அவர் முன்னே வந்து நின்றான்.

“நான் அலெக்சாண்டர் வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

அவர் கண்திறந்து பார்க்கவில்லை. எதுவும் பேசவில்லை.

“நான் மகா அலெக்சாண்டர் வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

அப்போதும் அவர் கண்திறந்து பார்க்கவில்லை.

வாய்திறந்து பேசவில்லை.

“உலகம் முழுவதையும் வெற்றி கொண்ட மகா அலெக்சாண்டர் வந்திருக்கிறேன்.

உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ கேளுங்கள் தருவேன்.” என்றான்.
அவர் கண்விழித்துப் பார்த்தார்.

“கொஞ்சம் விலகி நில். சூரிய வெளிச்சம் வேண்டும்” என்றார்.

அலெக்சாண்டருக்கு அப்போது தான் இந்திய ஞானிகளின்
உளப்போக்குப் புரிந்தது.

சிரித்துக் கொண்டே திரும்பிச் சென்றான்.

எப்படியாவது ஒரு ஞானியை அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமே.

தன் அன்பு மனைவிக்குப் பரிசளிக்க வேண்டுமே என்று மீண்டும்
முயன்றான்.

இன்னொரு ஞானியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டான்.

முன்போல தூதுவர்களை அனுப்பினான்.

ஆனால் பயனில்லை.

தானே நேரில் சென்றான்.

அதிகாரத்தோடு அச்சுறுத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்
அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

தியானத்தில் இருந்தார் ஞானி.

“நான் மகா அலெக்சாண்டர் வந்திருக்கிறேன் என்னோடு நீங்கள் வர
வேண்டும்” என்று கர்வத்தோடு சொன்னான்.

அவர் “அது முடியாது” என்றார்.

“நான் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றி இருக்கிறேன்.

நானே அரசன். என் ஆணையை யாரும் மீற முடியாது. நீங்கள்
யாவரும் என் அடிமைகள்.

என் ஆணைக்குக் கட்டுப்படாது விட்டால் கொன்று விடுவேன்” என்று
மிரட்டினான்.

அவர் பதில் சொல்லவில்லை. பயப்படவில்லை. சாந்தமாகப் புன்னகை பூத்தார்.

அவனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

தனது வாளை உருவினான்.

ஞானி சிரித்தார்.

“உன்னால் என்னைக் கொல்ல முடியாது.

ஏனெனில் நானென்பது இந்த உடலல்ல” என்றார்.

அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

அவர் தொடர்ந்தார்.

“நீ என் அடிமைகளின் அடிமை.

அதனால் என்மேல் அதிகாரஞ் செலுத்த உனக்கு உரிமை இல்லை” என்றார்.

அலெக்சாண்டருக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது.

“நானெப்போது உங்கள் அடிமைகளுக்கு அடிமையானேன். உங்கள் எந்த அடிமை என்னை வெற்றி கொண்டான்” என்று கோபத்தோடு கேட்டான்.

“நான் நீண்டகாலமாகப் போராடி, கோபத்தையும், ஆசையையும் வென்று அவற்றை என் அடிமைகளாக்கி வைத்திருக்கிறேன்.”

ஆனால் நீயோ கோபத்துக்கும் ஆசைக்கும் அடிமையாகி இருக்கிறாய்.

“அதனால் நீ என் அடிமைகளின் அடிமை” என்றார்.

வெறுங்கையோடு திரும்பிச் சென்றான் அலெக்சாண்டர்.

14. முடிவெடுக்கும் திறன்

அது ஒரு சிறிய கிராமம்.

அக்கிராமத்தில் ஒரு இளைஞன் ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் ஊர் சுற்றித் திரிந்தான்.

பாடசாலைப் படிப்பை கைவிட்டு விட்டான்.

பெற்றோர் சொல்லைக் கேட்பதில்லை.

பெரியவர்களை மதிப்பதில்லை.

உழைத்து வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணமும் இல்லை.

கெட்ட பழக்கங்களைப் பழகிவிட்டான்.

வேலை வெட்டி இல்லை.

உழைப்புப் பிழைப்பு இல்லை.

ஆனால் கோயில் மாடு போல கொழுத்துப் போய் இருந்தான்.

ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்திலிருந்த மாஞ்சோலையுட் புகுந்தான்.

நல்ல மாங்காய்கள் பல மரங்களில் இருந்தன.

அந்த மாங்காய்களைப் பிடுங்கித் தின்ன வேண்டுமென்று ஆசை வந்தது.

அந்தக் கிராமத்துப் பெரியவர் ஒருவருடைய அந்த மாஞ்சோலையிலிருந்த ஒரு மரத்தில் ஏறி மாங்காய்கள் சிலவற்றைப் பிடுங்கினான்.

அந்த மாஞ்சோலையின் காவற்காரன் அதைக் கண்டு ஓடோடி வந்தான்.

சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூட்டினான்.

களவாக மாங்காய் பிடுங்கிய அந்த இளைஞனை ஊரார் பிடித்து விட்டனர்.

அவனுக்குத் தண்டனை வழங்க வேண்டும் என்றனர் யாவரும்.

'களவெடுத்தவன் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டால் தான் ஊரில் களவு நடைபெறாது' என்றனர்.

அவனும் தவறை உணர்வதற்கு அது வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று சிலர் கூறினர்.

மூன்று விதமான தண்டனையை வழங்கலாம் என்றனர்.

அவற்றில் ஒன்றை அவனே தீர்மானிக்கட்டும் என்றனர்.

அவனுக்கு ஐம்பது பிரம்படிகள் கொடுப்பது.

அல்லது ஐம்பது மாங்காய்களை அவன் தின்று முடிக்க வேண்டும்,

அல்லது ஐநூறு ரூபா பணம் கட்ட வேண்டும்.

அவன் யோசித்து விட்டு ஐம்பது மாங்காய்களைத் தின்னும் தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஒவ்வொன்றாகத் தின்னத் தொடங்கினான்.

ஒன்று இரண்டு மூன்று எனத் தொடங்கி பத்தாவது மாங்காய் வரையில் தின்று முடித்து விட்டான்.

அதன் பின் பல்லுக் கூசத் தொடங்கிவிட்டது.

பல்லால் கடிக்கவே முடியவில்லை.

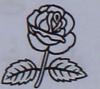
தன்னால் மாங்காய்களைத் தின்ன முடியாதென்று மறுத்தான்.

தான் ஐம்பது பிரம்படிகளைப் பெறத் தயார் என்றான்.

அவனது விருப்பப்படி ஐம்பது பிரம்படிகளை வழங்க உத்தர விட்டனர்.

முப்பது அடிவரையில் வாங்கிய அவன் அதன் மேல் அடிவாங்க முடியாதவனாக அழுதான்.

தான் ஐநூறு ரூபா பணம் தருவதாகச் சொல்லி பணத்தைக் கொடுத்து விடுதலை பெற்றான்.

அகலங்கன் அவர்கள் எழுதிய நூல்கள்

1. 'செல்', 'வா' என்று ஆணையிடாய் (அஞ்சலிக் கவிதை - 1977)
2. சேரர் வழியில் வீரர் காவியம் குறுங்காவியம்,(- 1982)
3. சமவெளி மலைகள் (அகலங்கன். சு. முரளிதரன் கவிதைகள் - 1985)
4. வாலி (ஆய்வு நூல். மூன்று பதிப்புகள். 1987, 1989, 2006 - இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சிறந்த இலக்கிய நூலுக்கான சான்றிதழ் (-1987)
5. இலக்கியத் தேறல் (கட்டுரைகள் - 1988)
6. நளவெண்பா (கதை - 1989)
7. அன்றில் பறவைகள் (நாடகங்கள், 1992 - தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு - 1992)
8. முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்தர் (வரலாறு - 1992)
9. இலக்கியச் சிமிழ் (கட்டுரைகள் - இருபதிப்புகள் - 1992, 1993)
10. தென்றலும் தெம்மாங்கும் கவிதைகள் - 1993)
11. பன்னிரு திருமுறை அறிமுகம் (சமயம் - 1994)
12. மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள் (ஆய்வு - 1994)
13. இலக்கிய நாடகங்கள். (நாடகங்கள், - 1994, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பரிசு - 1994)
14. ஆத்தி சூடி விளக்கவுரை (- 1995)
15. கொன்றை வேந்தன் விளக்கவுரை(- 1996)
16. அகலங்கன் கவிதைகள் (கவிதைகள் - 1996, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு - 1996)
17. வாக்குண்டாம் (முதுரை - விளக்கவுரை - 1997)
18. சிவபுராணம் (பொருளுரை - 1997)
19. செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் (பேச்சுக்கள் - இரு பதிப்புகள் 1997, 2015)
20. நாமறிந்த நாவலர் (சிறு குறிப்புக்கள் - இரு பதிப்புகள், 1997, 2008)
21. நல்வழி பொழிப்புரை (விளக்கவுரை -1998)
22. இசைப்பாமாலை (இசைப் பாடல்கள் - 1998)
23. கவிஞர் ஜின்னாஹுவின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு (ஆய்வு - 1999)
24. இலக்கியச் சரம் (கட்டுரைகள் - 2000)
25. வெற்றி வேற்கை (நறுந்தொகை - உரை-2000)
26. கூவாத குயில்கள் (நாடகங்கள் - 2001)

27. திருவெம்பாவை உரை (சமயம் - 2002)
28. பாரதப் போரில் மீறல்கள் (கட்டுரை - 2003)
29. சுட்டிக் குருவிகள் (மழலைப் பாடல்கள் - 2003)
30. சின்னச் சிட்டுக்கள் (சிறுவர் பாடல்கள் - 2005)
31. நறுந் தமிழ் (கட்டுரைகள் - 2006)
32. பாரதியாரும் பாஞ்சாலி சபதமும் (ஆய்வு - 2007)
33. பத்தினித் தெய்வம் (நாட்டிய நாடகங்கள் - 2008 - வடமாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு -2008)
34. வேரும் விழுதும் (கட்டுரைகள்-2008, வட மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 2008)
35. கங்கையின் மைந்தன் (நாடகங்கள் - 2009, வடமாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றப் பரிசு, தமிழியல் விருது, தேசிய சாகித்திய மண்டல சான்றிதழ், இலங்கை இலக்கியப்பேரவை விருது-2009)
36. பந்து அடிப்போம் (சிறுவர் பாடல்கள் - 2010)
37. சிரிக்க விடுங்கள் (சிறுவர் பாடல்கள் - 2010)
38. சகலகலாவல்லிமாலை - (உரையுடன் - 2011)
39. அலைக்குமிழ் (நாவல்-2011, கொடகே தேசிய சாகித்திய சான்றிதழ். இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழ். தேசிய சாகித்திய மண்டல சான்றிதழ். தமிழியல் விருது - 2011)
40. சின்னஞ் சிறிய சிறகுகள். (குழந்தைப் பாடல் - 2012, தேசிய சாகித்திய, மண்டலப் பரிசு, வடமாகாண சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் பரிசு, தமிழியல் விருது - 2012)
41. கம்பனில் நான். (கட்டுரைகள். 2013)
42. முற்றத்துக் கரடி (சிறுகதைகள் - 2014 - தமிழ்நாடு திருப்பூர்,கவிஞர் சுகந்தி சுப்பிரமணியம் நினைவுப் பரிசு - 2014)
43. தமிழ்த்தூது வண. பிதா, தனிநாயகம் அடிகளார். (சிறுகுறிப்புக்கள்-2014)
44. வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு,(ஆய்வு- 2014, வடமாகாண சிறந்த நூற்பரிசு, தமிழியல் விருது - 2014, கொழும்புக் கம்பன் கழகம் நுழைபுலம் ஆய்வுவிருது - 2017)
45. ஞானப்பழம் (பாநாடகம் - 2017)
46. ஆனைகட்டிய அரியாத்தை (நாடகம்)
47. சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் (2017)

இலக்கியத் தளவியீட்டகம்

Ilakkiyan Publishing House

(A Subsidiary of Kumaran Book House)

No. 39, 36th Lane, Colombo 06, Sri Lanka

(P.O. Box 2279, Colombo)

Tel.: (+94) 112 364 550, 113 097 608 Fax: (+94) 112 364 550

E-mail: kumbhik@gmail.com

No. 3, Meigai Vinayagar Street, Chennai 600 026, India

Tel.: (+91) 44 2362 2680

www.kumaranbookhouse.com

ISBN 978-955-7461-16-8

9 789557 461168

விலை: 300.00

#i117